

Konferencja nt. zagospodarowania Puszczy Noteckiej

8 i 9 IX 1977 r. odbyła się w Poznaniu konferencja pt. „Problemy zagospodarowania lasów Puszczy Noteckiej”. Organizatorem konferencji był Zarząd Oddziału PTL w Poznaniu przy współudziale OZLP w Poznaniu.

W konferencji uczestniczyło ponad 40 osób, w tym przedstawiciele: NZLP oraz KW PZPR w Poznaniu, pracownicy naukowcy: Wydziału Leśnego AR i Instytutu Technologii Drewna w Poznaniu, Zakładu Dendrologii PAN w Kórniku, członkowie Koła Seniorów Oddz. SITLiD w Poznaniu, pracownicy Oddziału BULiGL i PPLPN „Las” w Poznaniu, OZLP we Wrocławiu i Poznaniu oraz nadleśniczowie nadleśnictw: Oborniki, Potrzebowice i Międzychód.

Zadaniem konferencji, jak podkreślił w słowie wstępnym przewodniczący ZO PTL w Poznaniu — dr hab. inż. Ryszard Miś, było przeanalizowanie aktualnych problemów gospodarczych Puszczy Noteckiej na tle prac już zrealizowanych oraz określenie nowych zadań na przyszłość.

8 IX 1977 r. w świetlicy OZLP w Poznaniu wygłoszono następujące referaty:

1. „Gleby Puszczy Noteckiej” — prof. dr hab. Witold Mucha, dyrektor Instytutu Przyrodniczych Podstaw Leśnictwa Akademii Rolniczej w Poznaniu (w zastępstwie referat wygłosił dr inż. Antoni Sienkiewicz z tegoż Instytutu),

2. „Leśne zagadnienia gospodarcze Puszczy Noteckiej” — dr inż. Kazimierz Ratajszczyk, zast. dyrektora OZLP do spraw zagospodarowania lasu,

3. „Problemy zagospodarowania Puszczy Noteckiej w świetle przyszłej rewizji planów urządzenia gospodarstwa leśnego” — mgr inż. Marian Poczeka, dyrektor Oddziału BULiGL w Poznaniu.

Nawiązując do treści referatów prof. dr hab. Stefan Białobok, dyrektor Instytutu Dendrologii PAN w Kórniku, przedstawił interesujące uwagi w zakresie poczynań hodowlanych w Puszczy. Mówca podkreślił pilną konieczność podjęcia działań zmierzających do otrzymania wartościowego materiału sadzeniowego. W tym celu należy przeprowadzić staranną selekcję resztek drzewostanów rodzimych, jakie uchowały się w Puszczy po gradacji strzygoni w latach 1922—1925. Z tego materiału należałoby założyć plantacje nasienne. Mówca stwierdził, że jakkolwiek sosna ma dużą zdolność przystosowawczą, to jednak występują istotne ograniczenia tej zdolności, zwłaszcza w wymaganiach wodnych. Wyrazem tego mogą być wyniki badań, które wykazały m. in., że populacje sosny z siedlisk borów suchych w Puszczy Białowieskiej wymagają do

swego rozwoju dwukrotnie więcej wody niż populacje sosny z borów suchych okolic Bełchatowa. Na terenie Puszczy Noteckiej występuje duża różnorodność populacji sosny, bowiem po klęskowej gradacji strzygoni wprowadzano tu sosnę różnego, często również niewiadomego pochodzenia. Należy mieć na uwadze, że populacje obce, które wytrzymały próbę selekcji w Puszczy Noteckiej kwalifikują się do dalszego rozpowszechniania na tym terenie.

W części terenowej konferencji, 9 IX 1977 r., dokonano lustracji wybranych obiektów doświadczalnych i gospodarczych na terenie nadleśnictw Oborniki, Potrzebowice i Międzychód. Na terenie nadl. Oborniki uczestnicy konferencji zaznajomili się z zalesieniem nieużytków pobagiennych oraz z produkcją materiału sadzeniowego w zespolonej szkółce wielkoobszarowej, wyposażonej w deszczownię. Na terenie nadl. Potrzebowice zapoznano się z różnymi sposobami pozyskania i zrębkowania drobnicy oraz z efektami czyszczeń późnych, trzebieży selekcyjnej i cięć schematycznych. W nadl. Międzychód uczestnicy zaznajomili się z ogni-skowo-kompleksową metodą ochrony lasu oraz odnowieniem lasu przy różnych sposobach przygotowania gleby i nawożenia.

W części końcowej konferencji, która odbyła się w świetlicy klubu „Puszcza” w osiedlu robotniczym w Kaplinie, uczestnicy konferencji na podstawie referatów, spostrzeżeń terenowych oraz dyskusji uchwalili wnioski, których realizacja powinna przyczynić się do dalszej intensyfikacji produkcji w tym kompleksie leśnym.

Stanisław Czopor

Fot. M. Kołomecki

Wnioski z konferencji PTL na temat: „Problemy zagospodarowania lasów Puszczy Noteckiej”

1. Przyjęte zasady zarządzania gospodarstwa leśnego i zagospodarowania dla całej Puszczy Noteckiej powinny być utrzymane w przyszłości po rozwiązaniu odrębnych problemów:

- a) uporządkowania i regulacji struktury wiekowej drzewostanów,
- b) wielkości powierzchni zrębowych,
- c) opracowaniu metody obliczania etatów cięć.

2. Konieczne jest opracowanie dalszych etapów pełnego programu reencji wód powierzchniowych w zakresie badań i realizacji prac.

3. W celu podniesienia zdrowotności lasu i zapobiegania gradacjom owadów oraz chorobom konieczne jest oddziaływanie wszystkimi sposobami biologicznymi i technicznymi.

4. Utrzymywanie stałej obserwacji terenów leśnych w okresie zagrożenia pożarowego przy pomocy telewizji przemysłowej.

5. Prowadzenie użytkowania lasu zgodnie z planem etatowym w użytkowaniu rębnym, a w użytkowaniu przedrębnym w wysokości odpowiadającej aktualnym potrzebom hodowlanym.

6. Zrewidowanie zasięgu lasów glebochronnych na wydmach oraz ustalenie wieków rębności, sposobów użytkowania i odnawiania lasu na tych terenach.

7. Wprowadzenie nowych technologii, melioracji agrotechnicznych, fitomelioracji i nawożenia zmierzających do intensyfikacji produkcji leśnej.

8. Opracowanie zasad wyboru drzew dorodnych i drzewostanów wyłączonych przystosowanych do warunków siedliskowych w Puszczy.

9. Opracowanie programu turystycznego zagospodarowania Puszczy.

10. Przyspieszenie realizacji planu rozbudowy utwardzonych dróg gospodarczych, w celu udostępnienia drzewostanów wymagających zabiegów pielęgnacyjnych oraz wywozu surowca drzewnego.

11. Rozwinięcie budownictwa osiedli leśnych przy wioskach i miasteczkach.

12. Rozpoczęty kierunek doświadczalnictwa leśnego na skalę gospodarczą jest racjonalny, jednak wymaga prowadzenia stałych obserwacji w celu określenia efektów rozwojowych drzewostanów i zależności funkcjonalnych przy zmiennych warunkach siedliskowych.

Przewodniczący Komisji Wniosków

dr inż. Ireneusz Hernik